

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 509/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Hust'áka**, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 7 Er 239/2003-26 z 2. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Michalovce č. k. 7 Er 239/2003-26 z 2. decembra 2020 **b o l i p o r u š e n é** základné práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Michalovce č. k. 7 Er 239/2003-26 z 2. decembra 2020 **z r u š u j e**.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia **460,90 eur**, ktorú **j e p o v i n n ý** Okresný súd Michalovce zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ ako súdny exekútor sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. apríla 2021 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť ústavný súd prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. II. ÚS 509/2021-18 z 8. novembra 2021.

2. Dňa 17. februára 2020 vydal sťažovateľ upovedomenie o zastavení starej exekúcie a výzvu na úhradu trov starej exekúcie. Voči upovedomeniu o zastavení starej exekúcie podal oprávnený námietky, ktoré súdny exekútor zaslal okresnému súdu 19. marca 2020. Dňa 26. marca 2020 doručil sťažovateľ do spisu upovedomenie o zastavení starej exekúcie s námietkami oprávneného.

3. Okresný súd (vyšší súdny úradník) na základe podaných námietok oprávneného rozhodol uznesením z 8. októbra 2020 v exekučnej veci tak, že zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie zo 17. februára 2020 a o sťažnosti sťažovateľa z 21. októbra 2020 rozhodol následne napadnutým uznesením z 2. decembra 2020 tak, že jeho sťažnosť podanú 23. októbra 2020 odmietol ako nedôvodnú. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18. januára 2021.

4. Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil, že okresný súd následne uznesením č. k. 7 Er 239/2003-35 z 22. februára 2021 v prvom výroku exekúciu zastavil a v druhom výroku sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov exekúcie. Prvý výrok nadobudol právoplatnosť 17. marca 2021 a druhý výrok 1. marca 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

5.1. Okresný súd sa celou sériou rozhodnutí odklonil od cieľa a účelu sledovaného zákonom č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). Exekúcia sa ako takzvaná stará exekúcia zastavila *ex lege* k 1. januáru 2020. Tento následok nastal priamo zo zákona bez ohľadu na to, či si súdny exekútor splnil svoju povinnosť a vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie alebo nie. Sťažovateľ si však svoju povinnosť splnil a upovedomenie o zastavení starej exekúcie v zákonom stanovenej lehote vydal. Aké bolo však jeho prekvapenie, keď okresný súd rozhodol, že „*zrušuje zastavenie exekúcie zo zákona*“ uznesením. Založil tak nový dôvod ukončenia exekučného konania – preklúziu práva oprávneného. Takýmto spôsobom však exekučné konanie ukončiť nemožno, preklúzia môže byť len podkladom pre zastavenie exekúcie. Súd mal dostatok času aj možností pre zastavenie exekúcie odo dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie celých 18 rokov a toto oprávnenie nemôže prenášať na nikoho iného a už vôbec nie na sťažovateľa, avšak do 1. januára 2020 nevydal uznesenie o zastavení exekúcie a ani o návrhu na zastavenie žiadneho z účastníkov exekučného konania nerozhodoval (sťažovateľ účastníkom exekučného konania nie je, a teda návrh na zastavenie exekúcie ani podať nemohol). Mohol podať iba podnet a ten nemá účinky predĺženia rozhodnej doby podľa citovaného zákona, tak sa exekúcia zastavila *ex lege* k 1. januáru 2020 a nijaký iný výklad práva nie je ústavný. Sťažovateľ teda zákonne vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie a okresný súd ho nezákonne zrušil.

5.2. Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté uznesenie sa vymyká z medzí uvedeného zákona a je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Rozhodnutie vôbec nedáva odpoveď na otázky, argumenty a námietky, ktoré uviedol sťažovateľ v podanej sťažnosti z 21. októbra 2020.

5.3. Zásadnou skutočnosťou je to, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný oprávneným v čase, keď ešte neuplynula prekluzívna lehota „podľa zákona o priestupkoch“. Návrh oprávneného na začatie exekúcie bol síce dôvodný, ale jeho vinou bol podaný tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty, čo však sťažovateľ žiadnym spôsobom nemohol a nevedel ovplyvniť. Sťažovateľ nemá vplyv na rozhodnutie oprávneného, kedy iniciuje exekučné konanie, a oneskorené konanie oprávneného v tomto smere v žiadnom prípade nemôže byť kladené za vinu sťažovateľovi. Presne k uvedenému v tomto prípade došlo, a tak všetky následky pomalého prístupu oprávneného pri podávaní exekúcie by mal znášať sťažovateľ. „Preklúziou“ teda nezaničí právo sťažovateľa na náhradu nevyhnutne vynaložených nákladov, ktoré pri vykonávaní exekúcie reálne vynaložil. Keby došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu preklúzie pohľadávky, bol by navyše oprávnený zaviazaný na úhradu trov exekúcie, ktorých výška by bola vyššia ako paušálne trovy starej exekúcie.

5.4. Napadnuté uznesenie je arbitrárne a v priamom rozpore s cieľom a účelom zefektívnenia exekučných konaní. Prax súdov je pritom opačná (sťažovateľ ako príklad uvádza Okresný súd Spišská Nová Ves, ktorý v obdobných veciach rozhodol inak a označil obdobné námietky oprávneného za účelové a vytvárajúce priťahy v konaní, jeho postup oprávneného vzhľadom na neprípustný a označil ho za „zjavné zneužitie práva“, ktorému zákon nepriznáva právnu ochranu. Hoci ide o nízku sumu nároku v tomto prípade, v konečnom dôsledku by sťažovateľovi mohla vzniknúť vysoká škoda pri zohľadnení množstva týchto konaní, čo je zásahom do jeho majetkových práv.

6. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu bolo zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd uviedol, že sťažovateľ namieta vecnú správnosť uznesenia a jeho nesprávnosť vidí v tom, že zrušil ním vydané upovedomenie o zastavení starej exekúcie zo 17. februára 2020.

7.1. Je zrejmé, že v prípade exekučného konania vedeného pred tunajším súdom pod sp. zn. 7 Er 239/2003 došlo ku kumulácii dôvodov na zastavenie starej exekúcie podľa Exekučného poriadku a podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. V takom prípade je podstatné posúdiť, kedy nastala okolnosť odôvodňujúca zastavenie exekúcie či už podľa Exekučného poriadku alebo podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Preto ak by aj tunajší súd pochybil pri aplikácii zákona rozhodovaním o námietkach oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie, ide o otázku právneho posúdenia veci zákonným sudcom.

7.2. Okresný súd poukazuje na to, že ak by aj došlo k zrušeniu jeho rozhodnutia, tunajší súd by už nemal o čom konať, pretože exekúcia bola právoplatne zastavená uznesením zo 22. februára 2021, čo bolo predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa, o ktorej ústavný súd rozhodol 6. júla 2021 pod sp. zn. II. ÚS 358/2021-21 tak, že ústavnú sťažnosť odmietol.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Ústavný súd v tomto konaní nevyzýval zúčastnenú osobu (oprávnenú osobu) v exekučnom konaní na vyjadrenie k prijatej ústavnej sťažnosti, pretože jej námietky k exekúcii boli ústavnému súdu dobre známe a vyplývali zo súdneho spisu. V tomto prípade bolo úlohou ústavného súdu predovšetkým posúdiť ústavnosť napadnutého uznesenia vo vzťahu ku sťažovateľovi, ktorý bol priamo dotknutý napadnutým uznesením na svojich právach, a prípadné vyjadrenie oprávnenej osoby by nemalo žiadny vplyv na závery ústavného súdu vyslovené v tejto veci.

III.3. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ sa k stanovisku okresného súdu v stanovenej lehote na základe výzvy ústavného súdu z 23. novembra 2021 nevyjadril.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je založená na tvrdení o nezákonnosti, svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia z 2. decembra 2020, ktorým okresný súd (sudca) zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 8. októbra 2020.

11. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

12. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

13. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd napadnuté uznesenie v jeho relevantnej časti zdôvodnil iba citáciou zákonných ustanovení bez toho, aby svoje rozhodnutie o ich aplikácii na daný prípad zdôvodnil aj ústavne konformnými dôvodmi zodpovedajúcimi špecifikám dotknutého konania. Napadnuté uznesenie okresného súdu malo za následok právoplatné zrušenie sťažovateľom vydaného upovedomenia o zastavení exekúcie. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť spôsobilé porušiť základné právo účastníka. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným

súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019 z 21. novembra 2019).

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

15. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale len tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom skutkový a právny základ rozhodnutia.

16. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu a po preštudovaní námietok sťažovateľa je toho názoru, že jeho ústavná sťažnosť je dôvodná a napadnuté uznesenie okresného súdu je ústavne neudržateľné, pretože jasným a primeraným spôsobom neinterpretuje aplikované právne normy. V tejto konkrétnej exekúcii, ako bolo spomínané vo vyjadrení okresného súdu, došlo rozhodnutím všeobecného súdu k zastaveniu exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku a nepriznaniu trov exekúcie a toto rozhodnutie bolo už predmetom skúmania ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 358/2021, v ktorom ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú uznesením č. k. II. ÚS 358/2021-21 zo 6. júla 2021.

17. Vo veci sp. zn. II. ÚS 358/2021 (v jednej z troch spojených sťažností, pozri bod 4 uznesenia) síce sťažovateľ tvrdil, že predtým vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, ktoré okresný súd zrušil, v tejto sťažnosti však dané rozhodnutie nenapadol a nepochopiteľne ani netvrdil, že ho napadol v skôr podanej sťažnosti. Preto – vzhľadom na vymedzený predmet konania (nadväzujúce rozhodnutie) ústavný súd pri predbežnom posúdení neskúmal to, čo predchádzalo napadnutým „neskorším“ uzneseniam, a konštatoval, že súd svoje rozhodnutia udržateľne odôvodnil. Bol to „izolovaný“ pohľad, spôsobený inkontextuálnym vymedzením predmetu ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ izolovaným napádaním nadväzujúcich rozhodnutí všeobecného súdu vydaných v tom istom konaní sťažuje koncentrované uchopenie námietok porušenia základných práv (pozri aj III. ÚS 698/2021).

18. V tomto konaní ústavný súd posudzoval súladnosť „skorších“ uznesení o zrušení upovedomenia o zastavení starej exekúcie a o zamietnutí sťažnosti proti tomuto zrušeniu a musel skúmať ústavnú udržateľnosť práve tohto rozhodnutia okresného súdu.

19. Je potrebné konštatovať, že tento postup exekučného súdu je naozaj nesprávny a jeho výklad práva ústavne neakceptovateľný. Podľa zákona č. 233/2019 Z. z. ak sú splnené zákonné predpoklady, exekúcia sa ex lege zastavuje a následné úkony exekútora a/alebo súdu smerujú „už len“ k odblokovaniu majetku, vyznačeniu veci ako skončenej a k možnosti oprávneného podať nový návrh podľa nového režimu na Okresnom súde Banská Bystrica. Tento pohľad ústavný súd opakovane prezentoval aj vo veciach „BA ONE a RAVIL“.

20. Ďalším ex lege následkom zastavenia starej exekúcie je vznik nároku exekútora na paušálnu náhradu trov starej exekúcie (ktorá je nižšia ako ním v konaní skutočne vynaložené náklady). Keďže súčasťou upovedomenia o zastavení starej exekúcie je aj výzva oprávnenému na úhradu týchto paušálnych trov (v tomto procesnom úkone exekútora sa jeho zákonný nárok zhmotňuje a len a práve táto výzva je následne exekučným titulom), otázka posudzovania opodstatnenosti/správnosti upovedomenia o zastavení starej exekúcie súdom je aj otázkou ne/existencie nároku exekútora na paušálnu náhradu trov. Z toho vyplýva, že exekútor je v tejto časti účastníkom konania (a teda aj ako orgán verejnej moci je nositeľom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy).

21. Pokiaľ súd v napadnutom uznesení tvrdil, že sťažovateľ ako exekútor nepodal podnet na zastavenie exekúcie v priebehu 18 rokov, má síce pravdu, ale presne taký istý čas mal samotný súd na to, aby exekúciu zastavil ex officio. Zákon č. 233/2019 Z. z. neustanovuje nič o neuplatnení tohto zákona na exekúciu, v ktorej sa vymáha nárok, ktorý počas konania prekludoval, alebo ak z akéhokoľvek iného dôvodu mala byť zastavená, do účinnosti zákona k jej zastaveniu nedošlo a súd ani nezačal konať o jej zastavení. Ak chcel súd sťažovateľa „vytrestať“ aplikáciou § 243j Exekučného poriadku, mal to urobiť v období od 1. apríla 2017 (nadobudnutie účinnosti tohto ustanovenia) do 31. decembra 2019 (nasledujúci deň sa začal uplatňovať zákon č. 233/2019 Z. z., a to konanie sa zastavilo ex lege). Je preto potrebné konštatovať, že upovedomenie o zastavení starej exekúcie bolo vydané dôvodne a jeho zrušenie nebolo namieste.

22. Zákon č. 233/2019 Z. z. je vo vzťahu k Exekučnému poriadku lex specialis, keď upravuje ukončenie starých exekúcií špecifickým spôsobom. Ustanovenia Exekučného poriadku o zastavení exekúcie sa teda použijú, len pokiaľ neexistuje dôvod na zastavenie starej exekúcie podľa § 2 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z., aplikujú sa na danú vec ustanovenia Exekučného poriadku. Ak pred účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z. (alebo neskorším dňom, ku ktorému budú splnené podmienky pre aplikáciu upovedomenia o zastavení starej exekúcie) existoval dôvod na zastavenie starej exekúcie vyplývajúci z Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 a k uvedenému okamihu nebolo rozhodnuté alebo rozhodované o zastavení exekučného konania, stará exekúcia sa zastavuje ex lege podľa zákona č. 233/2019 Z. z. a v exekučnom konaní nemožno pokračovať ani „dodatočne“ rozhodnúť o zastavení exekúcie podľa ustanovení Exekučného poriadku.

23. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, ako aj prípad svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať ako prípady, keď všeobecný súd urobí záver v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016).

24. Všeobecné súdy sú prvotne oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody, čo sa v tomto prípade však ukázalo vo vzťahu k sťažovateľovi ako opodstatnené.

25. Napadnuté uznesenie okresného súdu nie je ústavne udržateľné, pretože súd negoval procesný postup sťažovateľa (ktorý postupoval podľa relevantnej právnej normy, dopadajúcej na rozhodovanú situáciu) a aplikoval právnu normu, ktorá v danom čase už použitá byť nemohla, a to s dôsledkami na práva sťažovateľa.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením bolo porušené základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a analogického práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

27. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci okresnému súdu dospel k záveru, že keďže exekúcia bola právoplatne zastavená, pre dosiahnutie nápravy vo veci už nie je možné, aby tomuto návrhu vyhovel v oboch častiach (bod výroku 2 obsahuje len zrušenie napadnutého uznesenia), pretože tak, ako uviedol okresný súd, v tomto prípade by po vrátení veci na ďalšie konanie už okresný súd nemal o čom konať.

28. Vo zvyšnej časti vo vzťahu k namietanému základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy námietky smerujú k ústavnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu okresného súdu tým, že okresný súd po dobu takmer 18 rokov nerozhodol o zastavení exekúcie. Je zrejmé, že okresný súd podľa svojho vlastného právneho názoru prezentovaného v napadnutom rozhodnutí mohol a mal už skôr exekúciu zastaviť z dôvodov, pre ktoré zrušil sťažovateľom namietané rozhodnutie o zrušení upovedomenia o zastavení starej exekúcie. K tomu však treba uviesť, že účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný, ktorých práv sa exekúcia týka. Súdny exekútor je exekučným orgánom a ako taký nie je nositeľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Preto ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd nevyhovel.

V.

Trovy konania

29. Ústavný súd priznal sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 460,90 eur. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu), keďže k stanovisku okresného súdu sa nevyjadril.

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu